

τὸν καταρράκτην τῶν μαύρων μαλλιῶν, ποῦ ἔπεφταν λυτὰ πρὸς τοὺς τορνευτοὺς ὄμους, καὶ τέλος, κάτω ἀπὸ τὸ στραβὸ χρυσοκέντητο φεσάκι, τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον μὲ τὰ μαῦρα ζωηρότατα μάτια. Τὴν λυγερὴν μέσην ἔζωνε τὸ σπαθὶ καὶ μὲ τὸ δεξιὸ χέρι κρατοῦσε τὸ ντουφέκι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐστηρίζετο μὲ ἀφέλειαν καὶ χάριν, καθὼς μία κυρία εἰς τὸ ὀμπρελλίνον της. Τίποτε δὲν μ' ἐξάφνιζεν. Ὅπως ὅλα τὰ φυσικά, δηλαδὴ τὰ τέλεια πλάσματα, ἡ καπετὰν Περιστεέρα ἦταν γεννημένη γι' αὐτὰ ποῦ ἔκανε. Κρῖμα μόνον ποῦ δὲν ἀπέθανε ὅταν ἦτο καιρὸς, ὥστε νὰ μὴν καθαρίζῃ σήμερον πατάτες εἰς κανένα σπίτι τῆς Λαρίσσης, μὲ χέρια ὀικνά καὶ τρέμοντα καὶ πικρὰν νοσταλγίαν εἰς τὴν γεροντικὴν της καρδίαν.

(1914)

ΣΠ. ΜΕΛΑΣ

Τὰ κοριτσάκια τῆς ἐποχῆς

Ἡ Μαμά.— Τώρα ποῦ μεγάλωσες, Λιλίκα, δὲν θὰ θέλῃς βέβαια νὰ παίξης πλιὰ μὲ τ' ἀγόρια...

Ἡ Λιλίκα.— Ἰσα-ἴσα, μαμάκα, ὅσῳ μεγαλώνω, τόσῳ πλιὸ πολὺ μ' ἀρέσει νὰ παίξω μὲ τ' ἀγόρια...